

Nerede bir yoldaş varsa,
Türkiye Komünist Partisi
oradadır!

Bu ateşi kimse söndüremez

Bilen yoldaşın önderliğinde 1973 atılımından sonra 1974 yılında yayınlanmaya başlayan Atılım'ın yayımı, likidasyon sürecinde Parti'nin tepesine çöreklenen klik tarafından yaklaşık yirmibeş yıl önce durduruldu. Zorlu ve hala tamamen sonuçlanmamış bir toparlanma sürecinden sonra Atılım tekrar düzenli yayımına başlıyor. Atılım, kolektif bir propogandist, kolektif bir ajitatör ve kolektif bir örgütleyici olarak, Parti'nin bundan sonraki toparlanma sürecinde doğrudan müdahil olacak.

Atılım, başta SSCB olmak üzere, Dünya Sosyalist Sisteminde karşılaşılan karşı-devrim sürecinin analizinin yapılmasında ve bu karşı-devrimci müdahalenin ülkemiz, partimiz somutunda doğan sonuçları konusunda sebep-sonuç değerlendirmeleri yapılması için bir kürsü görevi üstlenecek.

Atılım, Türkiye ve Kürdistan'da ulusal kurtuluş ve sınıf savaşımının geldiği yeni evrede Türkiye Komünist Partisi'nin sesi soluğu olacak. „Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku“nun gerçek muhalefet merkezi olması sürecinde aktif görev üstlenecek.

Atılım, Marksist-Leninist ilkelerden, onun Leninçi Parti Öğretisinden şaşmadan, Kominternçi Bolşevik çizgiden milim bile sapmadan, Stalin yoldaşa karşı sermaye teorisyenlerinin ve „sol“ pozisyonlardan eleştirenlerin karşısına dikilerek görevini yerine getirecektir.

Almanya Komünist Partisi Genel Başkanı Ernst Thaelmann yoldaş „Sovyet Birliğine karşı tavrı komünist olmanın ölçütüdür“ ifadesini kullanmıştı. Bugün ise biz verili koşullarda „Marks, Engels, Lenin ve Stalin yoldaşlara karşı tavrı komünist olmanın ölçütüdür“ diyoruz.

Kuşkusuz ki dünya sürekli değişiyor, hiç bir şey olduğu gibi kalmıyor. Bunu en iyi anlayabilecekler de felsefi olarak diyalektik ve tarihsel materyalist anlayışa sahip olan komünistlerdir. Sermaye sınıfı nasıl ki kendi ilkelerinden vazgeçmiyor ise, ona karşı mücadele de ancak işçi sınıfı öğretisinden ödün vermeden başarılı olabilir.

Burjuvazinin zehirli okunu yiyenler bir yana bizler bir yana. Görevimiz zor ama bir o kadar da tarihsel, sorumluluğumuz büyük, onun için bu ateşi kimse söndüremez.

Seçimin Kazananı Emek, Barış, Demokrasi ve Özgürlük Cephesidir

Antidemokratik koşullar ve faşizan baskılar altında yürütülen seçim kampanyaları sonucu 12 Haziran'da sandık başına giden seçmenler egemen sınıflara çok ciddi mesajlar vermişlerdir. Türkiye egemen güçler tarafından artık eskisi kadar kolay yönetilemeyecektir. AKP'nin milletvekili sayısı azalmış, Blok'un vekil sayısı ise iki katına yakın artmıştır. Blok, Kürdistan illerinde AKP'yi ezip geçmiştir, batılı metropollerde gücünü arttırmıştır. AKP'nin kampanya sürecinde giderek dozunu arttırdığı PKK düşmanlığı ve son hafta Abdullah Öcalan'a yönelik vahşi idam söylemleri geri tepmiştir. Türkiye ve Kürdistan halkları oyunu emek, barış, demokrasi ve özgürlük doğrultusunda kullanmıştır.

Özerk Demokratik Kürdistan hedefi bilinçli bir seçmen kitlesi ile Türkiye genelinde seçimlere damgasını vurmuştur. Kürt sorunun çözümünde bundan sonra gelişecek süreç çok daha keskin tartışmalar içeren bir süreç olacaktır. Blok üyesi bağımsız adayların seçim dışı tutulmasına yönelik komployu boşa çıkaran ve geri çekilmesini sağlayan protesto ve direniş hareketi, egemen güçlerin atacakları her yanlış adımda alacakları tepkinin göstergesidir.

Kürt devrimci demokratlarına ilaveten seçilen Ertuğrul Kürkçü, Abdullah Levent Tüzel ve Sırrı Süreyya Önder gibi sosyalist adaylar, Meclis'te oluşacak BDP Grubuna ayrı bir nitelik kazandıracaklardır. Kızıldere'nin, 12 Eylül direnişinin ruhunun, Kürt Özgürlük Hareketi ile birleşerek meclise yansması bu seçimlere ayrı bir anlam kazandırdı.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku şimdi kalıcı bir Cephe'ye dönüşecektir. Bu Cephe Türkiye'nin kaderini değiştirebilir. Başta biz komünistler olmak üzere tüm sosyalist, devrimci, demokrat güçlerin öncelikli hedefi ülke çapında bu Cephe'nin gelişip güçlenmesine yönelik faaliyetlere öncelik vermektir. Örgütsel olarak böyle bir perspektif seçim sonrası ara vermeden geliştirilmelidir. Türkiye Komünist Partisi bütün olanakları ile bu sürecin içinde olacaktır.

CHP'nin kazandığı oy artışı niteliksel olarak doğru kanallara aktarılmalıdır. Blok'un doğal seçmeni olabilecek bir yığın seçmen, yaşadıkları illerde Blok adayları olmadığı için AKP'yi durdurmak için CHP'ye oy vermişlerdir. Oyları bölmek adına CHP'ye giden oylar bundan sonraki süreçte Emek, Demokrasi ve Özgürlük Cephesi'ne yönlendirilebilir. Bunu sağlamak için Cephe, Türkiye genelinde örgütlenmelidir. BDP eski Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın seçim akşamı belirttiği gibi, bu seçim, Blok'un seçimlere bağımsız adaylar ile girdiği son seçimler olacaktır. Bir dahaki seçimlerde, alevi, kürt, emekçi kökenli adaylar artık CHP adayı olmamalıdır veya CHP Cephe'nin bir bileşeni olmalıdır. Bunun için de ulusalcı, milliyetçi adaylardan arınmak zorundadır.

Devletten icazetli sahte „TKP“ ve İP destekli, içinde faşizan unsurları da barındıran Cumhuriyet Güçbirliği, Nasyonal Sosyalist politikalarının sonuçlarını almışlardır. Sahte „TKP“ bu adı artık kullanamayacak ve kullanmaması gereken durumdadır. Yaptıkları seçim sonuçları değerlendirmelerinde kendilerini en başarısız parti olarak nitelemeleri ve her fırsatta yineledikleri Kürt Özgürlük Hareketi ile aralarına mesafe koyma tavırları, Komünist adı altında yapılabilecek en düzeysiz değerlendirmelerdir. Sınıf savaşımı oyun değildir. Komünist Partisi adı böyle hafife alınıp denemeler yapılacak bir ad değildir. Türkiye Komünist Partisi adı milliyetçi, popülist, Ergenekoncu politikalar ile bağdaşmaz. Sahte „TKP“ bir an önce bu adı daha fazla zedelemekten terketmek zorundadır. Yapacaklarını ilan ettikleri Kongre bunun için bir fırsattır. Biz Türkiye Komünist Partisi olarak bunun takipçisi olacağız.

Seçimin Kazananı Emek, Barış, Demokrasi ve Özgürlük Cephesidir

Birinci sayfadan devam...

AKP, CHP ve MHP kurulacak olan Meclis'te sınıfsal konumları itibarıyla birlikte hareket edeceklerdir. ABD ve AB Emperyalist merkezlerinin temsilcisi bu partiler farklı roller üstlenebilirler, ancak bu onların gerçek özlerinde bir farklılık yaratmaz. Seçim kampanyaları dönemindeki düzensiz söylemler bu gerçeği değiştirmez. Burjuvazinin ahlaki değerleri buna müsaade ediyor. Ordunun tepesi ile de aralarında bir çelişki yoktur. Ordu egemen sınıfların güvenlik gücüdür. Aynı sınıfsal çıkarları korumak için vardır. Dolayısıyla kendi iç çelişkileri sonucu oluşabilecek bazı farklar belirleyici değildir. Kürt Özgürlük Hareketine ve onun Türkiye İşçi Sınıfı Hareketiyle birlikte oluşturacağı Cephe'ye yönelik tavır bundan sonra Türkiye'de politik tavrın kırmızı çizgisi olacaktır. Önümüzdeki dönem Meclis'in gündeminde olacak olan yeni Anayasa çalışması ve bu Anayasa'da Kürdistan'ın özel durumunu dikkate alan ve tüm Türkiye için öngördüğümüz bölgesel özerklik ilkelerinin savunulması önem kazanıyor.

Seçimlerin sonuçlanması ile birlikte uygulanan seçim ekonomisi de sonuçlanmış oluyor. Dolayısıyla aylardır ertelenerek hissedilmesi engellenen ekonomik sorunlar günlük yaşama yansıyor ve işçi hak ve özgürlüklerine oy kaygısı ile yapılmayan müdahaleler gündeme gelecek. Emek, Demokrasi ve Özgürlük Cephesi sınıf

mücadelesinde güçlendiği oranda bu baskılar geri püskürtülecektir. Bu olgu, siyasi parti ve grupların dışında, sendikaların, demokratik kitle ve meslek örgütlerinin de Cephe bileşeni olmalarının koşullarını yaratacaktır.

Bölgede ve dünyada barış ve demokrasinin teminatı olacak bir Türkiye, ABD politikaları doğrultusunda onun bölgedeki jandarmalığına soyunan bir politika ile mümkün değildir. Türkiye'nin emperyalizmin global politikaları temelinde emperyal bölgesel bir güç olma sevdası doğal olarak Türkiye burjuvazisinin ve egemen sınıfların iştahını kabartıyor. Neki bu yol halklarımızı felakete sürükler. Dünyanın yeniden dizayn edilmesinde bölgede üstleneceği rol itibarı ile İsrail ile rekabete giren bu hükümet bu politikaları Filistin Halkının özgürlüğüne çok önem verdiği için geliştirmiyor. Filistin Halkının haklı mücadelesini kendi kitle tabanını yanıltmak için kullanan AKP yönetimi, bölgede daha fazla ekonomik çıkar ve nüfuz alanı peşindedir. Bu gerçeklerden yola çıkarak, AKP, CHP ve MHP'nin aralarında çelişki olmaksızın uzlaşarak uyguladıkları

dışarıda yayılcı içerde ise Kürt halkına karşı savaş politikalarına karşı barış mücadelesini yükseltmek gerekiyor. PKK'nin 15 Haziran'a kadar devletten beklediği somut adımlar yanıtızsız bırakılmamalıdır. Devrimci Halk Savaşı sonunda devletin kabul etmek zorunda kalacağı koşullar böyle bir savaş tetiklenmeden de karşılıklı müzakere yöntemi ile bağışlanabilir.

Mustafa Suphi'lerden, Deniz Gezmiş'lere, Mahir Çayan'lara, Sinan Cemgil'lere, İbrahim Kaypakkaya'lara, Necdet Adalı'lara, Ahmet Saner'lere, Erdal Eren'lere, Mustafa Hayrullahoğlu'larına, Mahsum Korkmaz'lara, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin geleneklerinin taşıyıcısı olan Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'na Türkiye Komünist Partisinden selam olsun !

TBMM'de bundan sonra hiç bir şey bundan önceki gibi olmayacak! 15 Haziran fırsatı kaçırılırsa Türkiye'de hiç bir şey bugünkü gibi kalmayacak!

Yaşasın Emek, Barış, Demokrasi ve Özgürlük Güçlerinin Cephesi !

Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının kardeşliği!

Türkiye Komünist Partisi

14 Haziran 2011

Neden Komünist Partisi?

Karl Marks ve Friedrich Engels, Komünist Partisi Manifestosu adlı eserlerinde "şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi sınıflar mücadelesi tarihidir" tespitinde bulunmuşlardır.

Sınıf mücadelesi de ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda cereyan eder. Sermaye sınıfı kendi sınıf partileri eliyle bu savaşı yürütür.

Proletarya da buna karşı sınıf mücadelesini kendi partisi olan Komünist Partisi (Koparti) öncülüğünde sürdürür.

Koparti'ye artık günümüzde gerek olmaması tezini savunmak için, onun varoluş nedenleri ortadan kalkmış olması

gerekir.

Uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve ona bağlı olarak sömürü sürdüğünce, artı-değer sömürüsü ortadan kalkmadıkça, nasıl olur da sınıf savaşımı ve onun araçlarının gereksizliğinden bahsedebiliriz?

Onun için bu tezi savunanlar sınıf çelişkinin günümüzde temel çelişki olmadığı görüşünü ortaya atıyorlar. Bu tez 1985 senesinden sonra Gorbacov'un ihanetine temel olan tezdır. Artık dünya değişmiştir, sınıfsal çelişkilerin dışında, barış sorunu, çevre sorunu, nükleer enerji sorunu gibi başka çelişkiler de varmış. Bir savaş çıksa veya hava zehirli ise bu sorunlar insanları sınıflarına bakmaksızın etkiliyor. Herkes ölecekmiş veya zehirlenecekmiş. Bundan dolayı da insanlık öncelikle ele verip bu sorunları çözmeliymiş. Eğer savaş engellenememiş, sınıf savaşını sürdürecektir ortam zaten kalmayacakmış, falan, filan. Hepimizin okuduğu, dinlediği, bildiği hikayeler. Ama bunlara hikaye deyip

geçmemek gerekir. Bu hikayeler proletaryanın mücadelesini engellemek, kafa bulandırmak, bölmek, yılgınlık yaratmak için anti-komünist ideolojik merkezler tarafından iyi düşünülmüş üretilmiş hikayelerdir. Bu tezler "Globalizm" çağında sınıf savaşımının artık birincil görev olmadığını gerektirdiği için ortaya atılmıştır.

Sınıf Savaşımı

Ortaya attıkları diğer bir görüş ise, sınıf mücadelesini sürdürecektir proletaryanın artık günümüzde değiştiği yönündedir. Marks ve Engels'in irdelediği proletaryanın günümüzde artık olmadığını söylemektedirler. Onun yerine artık bilimsel teknolojik gelişmeler sonucundayeni sınıf ve katmanların oluştuğunu, onların da bu mücadelede yer almayacaklarını öne sürmektedirler.

Devamı 3. sayfada

Neden Komünist Partisi?

İkinci sayfadan devam...

Bunu üreten sermayenin teorisyenleri ve onların sözcülüğünü yapan zavallılar Marks ve Engels'in proletarya kavramını nasıl tarif ettiklerini bile bilmekten uzaktırlar. "...sömürülen ve baskı altına alınan sınıf (proletarya)..." ("Komünist Partisi Manifesto"- 1883 almanca baskıya önsöz-F.Engels) veya "Burjuvazi kavramı altında, toplumsal üretim araçlarına sahip olan ücretli emeği kullanan, modern kapitalistlerin sınıfı anlaşılmaktadır. Proletarya kavramı altında ise, kendilerine ait üretim araçlarına sahip olmadıklarından dolayı, yaşamak için kendi işgüçlerini satmak zorunda kalanlar anlaşılmaktadır." ("Komünist Partisi Manifesto"-F.Engels'in İngilizce baskısındaki dipnotu- 1888). Eğer proletarya kavramını çarpıtmaz isek günümüzde de, bilimsel teknolojik gelişme koşullarında toplumun ezici çoğunluğunu proletaryanın oluşturduğunu tespit etmek zor olmaz. Proletarya sadece demir-çelik, otomotiv, tekstil, kimya veya yeraltı maden ocaklarında çalışanlardan ibaret değildir. Bugün bütün bu işkollarında dahi yeni teknolojinin sunduğu otomasyon kullanılmaktadır, neki bu ücretli işçilerin üretim araçlarına sahip oldukları anlamına gelmez. Proletaryanın yapısı da teknoloji ile gelişmekte ama sömürü belki de maddi anlamda eskisinden daha keskin olarak sürmektedir. Yıllara dayanan mücadelelerin ve teknolojik gelişmelerin sonucunda iş ve üretim ortamlarında çalışma koşullarının görece iyileşmesi sömürünün varlığını ortadan kaldırmaz. Kaldı ki, dünyanın çok geniş bir kesiminde hala klasik ve vahşi çalışma koşulları geçerliliğini korumaktadır.

Globalizm

"Globalizm" olarak adlandırdıkları sermayenin uluslararasılaşması, daha binsekizyüzlü yıllarda K.Marks ve F.Engels'in temel eserlerinde, kapitalizmi analiz ederken, sermayenin merkezileşmesi ve uluslararasılaşması sonucunda oluşacağını öngördükleri bir olgu idi. Komünist Partisi Manifestosunda şöyle bir tespit yapıyorlar:

" Sürekli genişleyen sürüm ihtiyacını karşılamak için burjuvazi, yeryuvarlağının bütününe el atmakta. Her yerde yerleşmesi, her yerde yapılması, her yerde bağlantılar kurması gerekiyor. Burjuvazi, dünya pazarını sömürmek yoluyla tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kozmopolitleştirdi. Gericilerin çok üzülecekleri biçimde ulusal zemini sanayinin ayağının altından çekiverdi. En eski ulusal sanayiler yok edildi ve hâlâ her gün yok ediliyor. Her uygar ulusun bir yaşamsal sorun olarak ithal etmesi gereken ve artık yerli hammaddeyi değil en uzak

bölgelerin hammaddelerini işleyip, mamulünün de yalnız kendi ülkesinde değil dünyanın her yerinde birden tüketedildiği yeni sanayiler, o eski ulusal sanayileri bir kenara itiyor. Yerli imalatla karşılanan eski ihtiyaçların yerini de, en uzak ülke ve iklimlerin ürünleriyle ancak giderilebilecek ihtiyaçlar alıyor. Eski yerel ve ulusal kapalılık ve kendine yeterlik yerine de, ulusların her yönde hareketliliği ve her yönde birbirine bağımlılığı geçmekte. Üstelik yalnız maddi üretimde değil manevi üretimde de bu böyle. Aynı ayrı ulusların manevi ürünleri ortak mülk oluyor. Ulusal tek yanlılık ve sınırlılık artık mümkün değil, pek çok ulusal ve yerel edebiyattan bir dünya edebiyatı oluşmakta. " (Marks, Engels Tüm Eserler, almanca baskı, MEW, 4.cilt, sayfa 464, 465, 466)

Dolayısıyla "globalizm" yeni bir tespit değildir ve sınıf savaşımının önünde engel hiç değildir. Tam tersine sınıf savaşımının daha da üst düzeyde gelişeceğini göstermektedir.

Sosyalizm anlayışı

"Demokratik Sosyalizm" veya "21.Yüzyıl Sosyalizmi" adı altında pazarlanmaya çalışılan tezler, 60'lı yıllarda CIA merkezli anti-komünist ideolojik yapılar tarafından yaygınlaştırılmaya çalışılan "gülyüzlü sosyalizm" tezinin günümüze uyarlanmasıdır. Bu tezlerdeki amaç, sosyalizmin ilkelerini yok ederek, onun içini boşaltarak proletaryanın iktidarı yerine reformist ve görece daha demokratik bir burjuva iktidarının korunmasıdır. Sosyalist iktidarın üç ana özelliği vardır. 1) Proletarya diktatörlüğü 2) Üretim araçlarının toplumsallaştırılması 3) Üretimin ve ekonominin merkezi planlaması. Bu üç temel ögeyi uygulamadığı zaman sosyalist bir iktidardan söz etmek mümkün değildir. Çoğulcu, karma ekonomik ve serbest rekabete dayalı bir düzen ancak sermayenin düzeni olabilir ama bunun adı kesinlikle sosyalizm olamaz. Sınıf kininden ve ilkelerinden bir dirhem taviz vermeyen burjuvazi karşısında günümüz koşullarında sosyalizmin bu ana öğelerinden vazgeçmek demek, kapitalizmin sınırları içinde reformlarla yetinmek demektir.

Tabi ki yukarıda sözü edilen bu "teoriler" doğrultusunda düşünürsek farklı sonuçlara varabiliriz. Neki, bu teorilerin proletarya açısından yaşamda karşılığı yoktur. Burjuvazi, kendi sınıfsal amaçlarından vazgeçmediği sürece, - ki vazgeçmesi kendini inkar etmesi demektir- proletaryanın sınıf mücadelesi ve onun gerekçeleri ortadan kalkmaz. Dolayısıyla onun öncüsü Komparti de olmazsa olmaz

gerekli bir olgu olarak kalır. Burada Komparti yapısının da sulandırılması ve Leninci parti ilkelerinden vazgeçmek sözkonusu olamaz. Leninci parti ilkeleri terkedildiği zaman bu parti proletaryanın avantgard, öncü müfrezesi olamaz. Bu özelliklerini kaybeder. İktidar mücadelesinden ve daha sonra iktidarın korunması ve geliştirilmesi çizgisinden vazgeçiyorsak bu tezler geçerli sayılabilir, ancak komünistlerin görevi ve Kompartilerin amacı bununla bağdaşmaz. Bu teorileri ileri sürerler ve savunuculuğunu yapanlar, sosyalizm ve komünizm hedeflerinden vazgeçmiş olanlardır. Bunun başka izahı yoktur. Bunun böyle olmadığını, günümüz koşullarında iktidar mücadelesinin ve onun aracı parti yapısının farklı olması gerektiğini, sosyalizmin de farklı, çoğulcu ve hatta "demokratik" olması gerektiğini savunanlar, ne söylerlerse söylesinler bu mücadeleye sırtlarını dönmüşlerdir demektir. Proletarya açısından en gelişkin demokrasiye adımın sosyalizm ile olacağı inkar eden beyinler ancak oportünist olarak adlandırılabilirler ve onlar hangi tezleri ileri sürerlerse sürsünler, burjuvazinin düzeninin devamından yanadırlar.

Bu görüşleri savunan döneçler, önce kendilerini "yenilenmiş komünistler" olarak sunarken, bunu gerekçelendirmek için ise kapitalizmin rezervlerini tüketmediğini, kendisini yenileyebildiğini ve dolayısıyla bunun proletaryanın mücadelesinin önünde engel oluşturduğunu, proletaryanın gözünü kamaştırdığı gibi tezlere sarılıyorlar. Bu tezlerin sonucu da kapitalizmin reforme edilmesi yoluyla iyileştirilmesi görüşlerine gelip dayanıyor. Sosyal demokrasinin on yıllarca sarıldığı ve bu yolla işçi sınıfını bölmeye çalıştığı gerçeğinden yola çıkarsak, bu görüşler yeni değildir. Kuşkusuz ki bu görüşleri savunanlar olabilir, bunu kimse engelleyemez, neki bu görüşler işçi sınıfının hareketini bölmeye yönelik olduğu için tehlikeli ve zararlı görüşlerdir. Komünistler bu ve buna benzer akımlara karşı ideolojik mücadeleye onun için çok önem verirler.

Komünistler Marks ve Engels'in daha Komünist Partisi Manifestosunda, burjuvazinin kendini yenileme özelliğine dikkat çektiklerini biliyorlar. Bu görüşler döneçlerin icadı değildir, ancak çıkardıkları sonuçlar ve yadıkları görüşler yanlıştır. "Burjuvazi, üretim araçlarını, ve böylelikle üretim ilişkilerini ve, onlarla birlikte, toplumsal ilişkilerin tümünü sürekli devrimcileştirmeksizin varolamaz. Daha önceki bütün sanayici sınıfların ilk varlık koşulu, bunun tersine, eski üretim biçimlerinin değişmeksizin korunmasıydı.

Devamı 4. sayfada

Neden Komünist Partisi?

Üçüncü sayfadan devam...

Üretimin sürekli altüst oluşu, bütün toplumsal koşullardaki düzenin kesintisiz bozulması, sonu gelmez belirsizlik ve hareketlilik, burjuva çağını bütün daha öncekilerden ayırdeder." (a.g.y. Sayfa 464)

"Bizim" dönemlerimiz

Sermaye sınıfı dezenformasyon temelinde yürüttüğü bu yanıltıcı ideolojik mücadeleyi zaten yıllardır sürdürüyor. Ayrıca her dönem, kendi tezlerini daha etkili kılmak için proletaryaya yakın gibi görünen güçleri kullanagelmıştır. Bunlar sosyal-demokrat akım, troçkistler ve proletarya partisinin içinden çıkan dönemler, itirafçılar, likidatörler olmuşlardır. Türkiye'de de bu iş için son yıllarda, Nabi Yağcı, Zülfü Dicleli ve Ahmet Kardam gibi dönemler de görev almışlardır. İçimizden çıkmış oldukları ve daha önce partimizin üst düzey yöneticileri olduklarından konu bizi yakından ilgilendiriyor. Bunlar kendilerini zaten artık gizlemiyorlar. Nabi Yağcı bir yandan hala "komünist" olduğunu iddia etse de - ki bunu bilinçli olarak eski yoldaşlarının kafasını daha da karıştırmak için yapıyor-, AKP Siyaset Akademisinde ders veriyor. Soroz'un ve Fettullah'ın finanse ettiği "Taraf" gazetesinde yazdıkları ile de kendini tarif ediyor. Zülfü Dicleli açıkça liberal ekonomi ve politikayı savunup Marksizmin günümüz sorunlarına yanıt oluşturamayacağını iddia ederken TÜSIAD Başkanının eşi Cem Boyner için kitap üretiyor, "işçiler nasıl daha iyi sömürülür" tarzı işçi eğitim seminerleri hazırlıyor. Ahmet Kardam ise hala Marksist olduğunu öne sürerken MESS (Madeni Eşya Sanayicileri İşverenler Sendikası) için broşürler üretiyor, eğitim seminerleri hazırlıyor. "DGM'yi ezdik sıra MESS'de" belgisi ile barikatlara çıkan, Türkiye'de destansı bir direniş örneği gösteren başta işin örgütleyicisi T.Maden-İş sendikası üyesi yoldaşlarımız, bu direniş Parti MK kararları doğrultusunda ülke saatinde yayan İGD'li, İKD'li, İLD'li, DİSK'e bağlı diğer sendikalarlardan, Köy-Koop, Halk-Koop ve o dönemde mücadele eden Demokratik Kitle Örgütleri üyesi yoldaşlarımız, sempatanlarımızı bunu affeder mi?

Acı olan, bazı yoldaşlarımızın "manevi" bağlardan dolayı bu insanların görüşlerinden etkilenmeleridir. Onların görüşlerini kabul etmeseler ve yanlış bulsalar bile, dönemlerin bu tezleri yoldaşlarımızı pasifize etmeye veya Komparti dışında "Sol Parti" arayışlarına itmeye yöneliyor. Aslında işin özünde yıllardır güvendikleri, gözlerinde büyüttükleri, uğrunda yüzlerce şehitler verilen mücadelemizde, bu dönemler gibi adamların yönetici konumlarına

gelebilmelerinin gerçeğinin yarattığı hayal kırıklığıdır. Bunu açık ifade edemedikleri için ise kaçamak yollar bulmaktadırlar. "Komparti artık günümüze uymaz, tüm solu kucaklayan yapılara gerek var", gibi görüşler bunun ürünüdür. Kimileri de bu tür dönemlerin Komparti'lerde o görevlere kadar yükselebilmelerinin suçunu Leninist Parti anlayışında arıyorlar, illegal parti yapısına karşı çıkıyorlar. Sanki legal sınıf mücadelesi ve Komparti örgütlenmesi için bütün koşullar var da, biz illegal mücadeleyi kendi isteğimizle tercih etmişiz gibi. Biz bunlara takılmamalıyız ama dönemlerin yarattığı bu tahribatı ve onun etkilerini önemsemeliyiz. Yıllarca en ağır koşullarda mücadele eden, aylarca işkencelere direnen, arkadaşlarını, eş ve akrabalarını şehit veren yoldaşlarımız neden böyle düşünebiliyorlar? Herbiri birbirinden değerli olan bu yoldaşlarımız ile konuşmamız, tartışmamız ve bu sonuçların gerçek nedenlerini anlatmamız lazımdır. Parti üyeleri atomize edildi derken tam da bu emareleri kastediyoruz.

Geniş sol parti

Dünyanın hiçbir ülkesinde Komparti'nin etkisi ve yönlendiriciliği dışında kalıcı ve yığınsal "geniş bir sol parti" oluşmamıştır. Böyle bir partinin olabilmesi için öncelikle ideolojik ve politik olarak güçlü bir Komparti'nin olması gereklidir. Ancak bu koşullarda, mücadelenin koşulları gerektiriyorsa, geniş bir sol parti veya cephe, bağlaşıklık ve eylem birliği temelinde, sürekli örgütlenme modeli olarak yaşamda karşılığını bulur. Komparti'nin legal olması veya sayısal olarak güçlü olması çok önemli değildir. Nicelik olarak dar da olsa nitelik olarak güçlü bir Komparti belirleyicidir. Örnek vermek gerekirse, bu Venezuela'da da, Brezilya'da da, Şili'de de, Portekiz'de de, İspanya'da da, Yunanistanda'da, Bahreyn'de de böyledir, ülkemizde çok kez örnek olarak alınmaya çalışılan Almanya "Sol Parti" deneyiminde de böyledir. Bu partilerin veya cephelerin içinde dahi kıran kırana bir ideolojik mücadele sürmektedir. Bu partilerin yaşamasının teminatı da içinde Komparti kararı ile üye olarak çalışan Komparti üyeleridir. 90'lı yıllarda birçok beklenti yaratan ÖDP'nin "birleşik bir sol parti" olarak niteliğini sürdürememesinin nedeni de aynı nedendir. Devrimci dönüşümlerin gerçekleştiği hangi ülkede Komparti'ler niceliksel olarak çok geniş partiler konumunda olmuşlardır? Bu olmazsa olmaz koşul değildir. Önemli ve belirleyici olan Kompartinin ideolojik-politik duruşu, Marksizm'e, Leninizm'e olan bağlılığıdır. Örgütsel yapılanmasını Leninci Bolşevik Parti anlayışına uygun olarak geliştirmesidir. Bu temelde koşullar

oluşturduğunda yığınları yönlendirme yeteneğine sahip olabilmektedir. Burjuvazi hiçbir zaman iktidarı "buyrun alın" diyerek teslim etmemiştir ve etmeyecektir de. Burjuvazi kimden korkacağını çok iyi biliyor.

Burjuvazinin korkusu

Yazımın sonunda güncel ve bir o kadar da konu ile bağlantılı bir örnek

vermek istiyoruz. K.Marks ve F.Engels'in partisi olan Alman Komünistlerinin partisi KPD 1956 senesinde yasaklanmıştır ve bu yasak hala sürmektedir. 1968 senesinde illegal olan KPD'nin kararı ile Federal Almanya Cumhuriyeti'nde hala faaliyetlerini sürdüren DKP yeniden oluşturulmuştur. 1990 senesinde Demokratik Alman Cumhuriyeti, Federal Almanya Cumhuriyeti tarafından karşı-devrim sonucu ilhak edilmiştir. Bu tarihte Gorbaçov'un da imzasını taşıyan emperyalist işgalci devletler ile yapılan anlaşmaya göre KPD sadece eski DAC topraklarında kısıtlı olarak faaliyet gösterme hakkı kazanmıştır. Eski FAC topraklarında KPD hala yasaktır ve üyesi olmanın suçu 5 sene ağır hapis cezasından başlamaktadır. Şimdi gelelim Federal Almanya Cumhuriyeti Parlamentosu'nun 2010 senesinin Eylül ayında aldığı karara. 54 sene önce KPD yasaklanırken, KPD'ye ait el konulan parti belgeleri, yasaklanmasına gerekçe gösterilen belgeler ve yasaklanması kararını içeren mahkeme belgelerinin ayrıntılarının 90 sene kilit altına alınması kararlaştırılmıştı. 2010 senesinde "Die Linke" (Sol Parti) üyesi komünist bir milletvekili bu yasağın artık kalkması yönünde bir önerge verdi. Federal Alman Parlamentosu ise bu belgelerin 1956'da alınan mahkeme kararı doğrultusunda 90 seneden önce açılmaması kararını yineledi. Yani KPD ile ilgili tüm belgeler 2046 yılına kadar, yani daha 36 yıl halktan gizlenecek. Bu ne korkusu acaba? Yorumunu size bırakıyoruz.

Yoldaşlardan ve Parti birimlerinden haber, görüş ve öneriler için

Elektronik posta adresimiz: info@tkp-online.org